M Y K O L O G I A

ROČNÍK VII. ČÍSLO 4.—5.

Novinky hub rouškatých (Hymenomycetes).

(Hymenomyceten — Novitäten aus Böhmen).

Prof. J. VELENOVSKÝ.

Ve svých starých zápiscích nalézám ještě aspoň 200 druhů rouškatých hub, jež jsem už do svého díla „České houby" pojmouti nemohl a z nichž občas některé skupiny v „Mykologii" hodlám uveřejňovati. Jsou to namnoze vzácnosti a jest dobře, když pilní naši mykologové jim věnují další svou pozornost. Když vyšlo mé dílo, vyskytly se hlasy, že obsahuje příliš mnoho druhů, což snad ani v rámci našeho státu není možno. Ale již tehdy jsem upozorňoval, že počet ten v budoucnosti ještě značně vzroste. A to potvrzují nejen mé, ale i jiných badatelů českých hojné zprávy o nových a nových objevech každého roku. - Časopis náš s ochotou všechny nové příspěvky k výzkumu hub v našem státě, jež nám budou zaslány, uveřejní.

Pholiota sphaleromorpha BULL. 1791. Statná, masitá houba, klobouk 6—12 cm v pr., zvoncovitě sklenutý, posléze rozložený a tupě málo hrbolatý, hladký, nešupinatý, za vlhka poněkud slizký, špinavě bělavý, na temeni nažloutlý, tlustě masitý, v mládí podvinutý a pak cáry po mocném velu ověšený. Třeň bělavý, málo delší průměru klobouka, rovný, dole málo ztluštělý, asi 1 cm tlustý, s trvalým, širokým, cárovitým prstencem a pod tímto s menšími šupinkami, solidní (s vycpaným kanálkem). Lupeny v mládí bílé, pak hlínové, nepříliš široké, u třeně nejširší, dosti husté, útlé, široce přirostlé. Dužnina bledá, ostře páchnoucí. Výtrusy tupě elliptičné, hnědé, často nestejnostranné, 6-8 μ. Cystidy krátce lahvicovité, tupé.

Objevuje se vzácně na nánosech dřevních, zetlelých drtinách poblíž pil a v lesích. Tak jednou v říjnu r. 1922 u pily Halašovy v Mnichovicích ve velikém množství. R. 1923 pod pilou Jevanskou.

Galera camerina FR. Gracilní, jednotlivě, klobouk 5—10 mm, v mládí kuželovitý, pak zvoncovitý s tupým, solidním hrbolem, s blanitým, zoubkatým okrajem, velmi hygrofanní, za vlhka medově hnědý, s prosvitavými lupeny, útlý, lysý. Třeň velmi dlouhý, 1 mm tlustý, vždy pokřivený, tuhý, s uzounkým kanálkem, temně šedohnědý, lysý, jen dole v mládí mrtnatý. Lupeny husté, široce břichaté, světle žlutě okrové, na ostří zubaté, nestejně dlouhé, před okrajem končící. Výtrusy mandlovité, sytě žluté, 7-8 μ. Cystidy rovně jehlicovité, na konci tupé, se sotva odškrcenou paličkou.

Na trouchnivých kládách borových v romantickém údolí Zvánovickém hojně, v srpnu 1922. Zvláště svým stanoviskem na dřevě význačný druh. *FRIES* praví, že je to horský druh. *RICKEN* praví, že je v Německu vzácný.

Naucoria Christinae FR. 1838. Klobouk $2^1/_2$—3 cm v prům., dosti tuhý, špičatě hrbolatý, uprostřed jakoby zlomený, velmi hygrofanní, za vlhka pěkně

cihlově červený, bez prosvitavých lupenů, hladký, lysý, neslizký, mastně, hedvábitě lesklý, za sucha živě oranžový. Třeň velmi dlouhý, 3-4 mm tlustý, stejně tlustý, elastičný, hladký, lysý, temně kaštanový, dole skoro černý, nahoře bledší, solidní, s uzounkým kanálkem v stáří. Lupeny nejvýš husté, úzké, tenké, břichaté, k velmi ostrému okraji zúžené, u třeně volně zaoblené, žlutě šafránové, zraněním červenající. Výtrusy vejčito-kulovité, 4 μ, hladké, žluté. Cystidy žádné. Páchne nepříjemně therem.

V trsech, v hlubokém, vlhkém mechu, v mladé smrčině pod Svojeticemi u Říčan v srpnu 1923. Jest krásná, lehce poznatelná, vzácná houba. Patří poblíž druhu *N. lugubris* FR. Autor uvádí ji z borealních zemí, *RICKEN* také z Německa. Připomíná Hydrocyby se špičatým kloboukem, ale liší se ihned úzkými, hustými, neprosvitavými lupeny.

Flammula lubrica PERS. 1801. Klobouk 7-12 cm v prům., dosti tlustě a měkce masitý, mírně sklenutý, se sehnutým okrajem, sotva hrbolatý, nečistě bělavě žemlový, na temeni více žemlový, nejvýš slizký, v mládí přitisklými šupinkami posázený. Třeň zdélí průměru klobouka, asi 1 cm tlustý, ztuha solidní, hladký, dole neztluštělý, ale často zahnutý a pomačkáním hnědý, ostatně bílý a v mládí hojně vláknitě mrtnatý. Lupeny dosti husté, velmi široké, u třeně nejširší, k okraji zúžené, u třeně vykrojené a široce přirostlé, dlouho bílé s tonem zelenavým, pak hnědavé. Výtrusy válcovitě-elliptičné, tupé, skoro ledvinité, špinavě okrově nahnědlé, 6-8 μ. Cystidy velmi veliké, ale sporé, lahvicovité. Aroma dosti silné.

Na napadalém listí a smetí v bučinách u Jevan v listopadu 1923. Je veliká houba, zjevu Tricholomy.

Flammula astragalina FR. 1821. Trsnatá, klob. 4-6 cm v pr., tupě sklenutý, se zlomeným okrajem, dosti ztuha masitý, hladký, lysý (neslizký), cihlově šafránový, na okraji bíle hedvábitě vláknitý a blanitým velem ověšený. Třeň velmi dlouhý, 5—8 mm tlustý, křivolaký, vlnitý, stejně tlustý, vláknitý a trhaný, uvnitř dutý, bledě žemlový pomačkáním černající. Lupeny husté, u třeně hluboce vykrojené, světle šafránové s bledým ostřím, zraněním černající. Dužnina bledě rebarborová, hořká, nevonná. Výtrusy vejčito-elliptičné, skoro bezbarvé 5—7 μ. Cystidy hojné, tence a dlouze nitovité, na basi ztluštělé.

Na borových pařezech na kůře u Tehova (Říčany) v říjnu 1927. Toto jest určitě *FRIESův* a *RICKENův* druh. V mém díle Čes. h. str. 510 popsaná *Fl. astragalina* je snad jiný druh, neboť silně páchne. Snad se znak tento mění. Třeba dále sledovati. *Fl. rubicunda* REA (Britann.) bude asi totožná s *Fl. astragalina* FR. V citov. mém díle omylem vysázeno místo třeň černající třeň červenající.

Flammula evagabunda BRITZEL. Hym. 1896. Klobouk 3—4 cm v pr., záhy rovně rozložený, nehrbolatý, velice slizký, bez šupinek a vláken, špinavě hlínový. Třeň málo delší prům. klobouka, 4—8 mm tlustý, dole zvolna značně ztluštělý, pak měchatě dutý, vláknitě mrtnatý, špinavě bělavý. Lupeny útlé, dosti husté, široké, nebřichaté, u třeně vykrojené, nejprv špinavě bílé, pak hlínové, s bílým ostřím. Dužnina bělavá, silně kysele páchnoucí. Výtrusy světle žluté, tupě elliptičné, 5—7 μ. Cystidy na ostří i ploše preveliké, lahvicovité.

V bučinách u Jevan v listí v říjnu 1922 velice hojně. V houfech, ale netrsnatá. Jest příbuzná *Fl. lenta* a *mixta*. Dobře se shoduje s popisem autorovým, jenž ji za podobných okolností sbíral v Bavorsku.

Polyporus intybaceus FR. (*P. giganteus* Fl. Dan., *P. truncigenus* BOCC.). Obrovská houba jako *P. frondosus*, ale kloboučky sice klínovitě dolů zúžené, ale nestopkaté, podlouhle klínovité, užší, žlutavě nahnědlé (nikoli šedé), lysé, ale žilnatě drsné. Ústí rourek větší, tupě okrouhlá. Výtrusy vejčito-eliptičné, 3—4 μ.

Na basi dubového kmenu u Olomouce v říjnu 1922 sbíral p. prof. dr. *JAPP*. Jest ve sbírkách botan. ústavu.

Kongres Deutsche Gesellschaft für Pilzkunde (Německé společnosti mykologické) v Darmstadtu.

(Generalversammlung der Deutschen Gesellschaft für Pilzkunde in Darmstadt.)

Referuje Dr. A. PILÁT.

Československý Klub mykologický spolu s redakcí časopisu „Mykologia" byl pozván zvláštním přípisem na kongres německé společnosti mykologické, který konal se ve dnech 22.—25. dubna t. r. v Darmstadtu. Zúčastnil jsem se tohoto sjezdu jako delegát Československého Klubu mykologického za laskavé podpory našeho ministerstva školství a nár. osvěty.

Sjezdy této společnosti konají se vždy po dvou letech, pokaždé v jiném městě německém. Hlavním důvodem k tomuto střídání shromažďovacích míst jest ta okolnost, aby účastníci měli možnost poznati vždy jinou mykologickou floru, protože důležitým účelem sjezdu, vedle prací spolkových, jsou i exkurse, které se do okolí konají. Letos byla pro exkurse zvolena porýnská krajina na středním toku této řeky a jednacím místem Darmstadt, který leží ve středu teplého kraje, jehož okolí jest na jarní houby nanejvýš bohaté, tak bohaté, jako sotva jinde ve střední Evropě.

22. dubna t. r. shromáždili se účastníci večer k přátelské schůzce a druhý den konána byla první exkurse a sice do Eberstadtu a Seeheimu. V okolí těchto měst rozkládají se borové lesy na jemném písku, bývalých to dynách. Zajímavé jest, že jemný písek zdejší má značný obsah vápna. Přicházejí zde však i partie bez vápna, takže vegetace nalezne ve zdejším okolí podmínky velice rozmanité. Nejzajímavějšími druhy, které zde byly nalezeny, jsou asi následující:

Především *Tulostoma melanocyclum*, která roste na jednom místě na dyně ve velikém množství a stále se zde udržuje, takže každý rok možno ji zde zcela určitě nalézti. Nanejvýš obyčejnou houbou byla zde i *Acetabula melaleuca*, velmi ozdobná menší kustřebka, jejíž pohárky jsou na hymeniu tmavě zbarveny, skoro černé, na vnější straně pak bělo-šedavé. Na jemné písčité půdě byla ve zdejším okolí zjevem zcela obyčejným. Na jednom místě v její společnosti bylo nalezeno i asi 20 chřapáčů *Gyromitra esculenta*. — Z bedlovitých hub rostla zde velice hojně nápadná jarní houba *Clitocybe vermicularis*, která i u nás není žádnou vzácností na konci dubna a hlavně v květnu. Jarní tuto houbu poznáme snadno podle myceliových provázků, které jako bílé nitky rozlézají se z base třeně do humusu lesního. Místy hojně objevovala se i maličká houbička *Psilocybe physaloides*. Několik exemplářů zajímavé terčoplodé houby *Disdina perlata* rostlo nedaleko lesní cesty.

Podařilo se mi také dvě plodnice této houby vyfotografovati na přirozeném stanovisku.

Druhého dne navštívili účastníci exkurse mykologickou výstavu, která byla uspořádána v místnostech botanického ústavu techniky v Darmstadtu a která obsahovala sice některé zajímavé věci, velikostí se však poslední pražské mykologické výstavě, kterou Čsl. Klub mykologický uspořádal, ani zdaleka nerovnala. Byla vystavena houbová sbírka nedávno zesnulého prof. dra *SCHENKa*, který býval ředitelem botan. ústavu darmstadtské techniky, celkem nepříliš veliká a pak hlavně některé pěkné choroše z privátní sbírky p. *FR. KALLENBACHa*. Druhou část výstavy tvořily originály (aquarely) drážďanského mykologa *KNAUTHa*, úctyhodného starce, který vyniká nejen svou velikou postavou a mohutnou bílou bradou, nýbrž i obdivuhodnou pílí, neboť namaloval dosud přes 2000 originálů hub, což jest jistě již počet úctyhodný. Na výstavě bylo umístěno také 20 originálů našeho akad. malíře *DVOŘÁKa*, které jsem z Prahy za tím účelem přivezl a jež byly obdivovány nejen pro svůj jedinečný kolorit, nýbrž i pro vskutku umělecké pojetí. Vedle toho vystaveny byly i reprodukce jeho originálů, které uveřejněny byly v minulých šesti ročnících naší „Mykologie". Zároveň vystaveny byly i kompletní exempláře všech ročníků našeho časopisu. „Mykologia" se velmi líbila! Nechci zde uváděti pochvalné posudky jednotlivých německých mykologů, neboť jest to zbytečné. Dobrá věc chválí se sama. Většímu rozšíření „Mykologie" v Německu brání pouze ta okolnost, že časopis jest psán jazykem českým, který jest pro Němce a konečně i pro každého jiného cizince jazykem těžko srozumitelným.

Vůbec, jak jsem mohl pozorovati, Němci si práce československých mykologů velmi váží a sami uznávají, že mykologie v ČSR stojí relativně na vyšším stupni, nežli v samotném Německu, uváží-li se veliký rozdíl v počtu příslušníků národnosti české a německé. Slávu pražské školy mykologické založili konečně slavní mužové *KROMBHOLZ* a *CORDA*, jejichž spisy ještě dnes v cizině jsou velmi ceněny.

Odpoledne téhož dne zabráno bylo vlastním jednáním sjezdovým, zprávami funkcionářů, jakož i volbami nového výboru, v nichž i já byl zvolen členem jako zástupce zahraničních mykologických společností. Výsledek voleb byl následující: I. předseda: prof. Dr. *KILLERMANN*, sekretář: *KALLENBACH*, pokladník: *MORIAN*, redakce časopisu společnosti: *KALLENBACH* a *KALLERMANN*. 1. přísedící: MUDr. *WELSMANN*, 2. přísedící: Dr. *PILÁT*. Čestní přísedící: 1. prof. Dr. *SCHIFFNER*, 2. MUDr. *THELLUNG*. Pak následovaly přednášky a sice dra *NEUHOFFa* z Královce „O Tremellaceích" a moje „O mykologických poměrech tropické západní Afriky". Obě přednášky byly doprovázeny barevnými obrazy. Dr. *NEUHOFF* jest znamenitým mykologem a současným německým monografem hub rosolovkovitých, kteréžto práci věnoval se s veškerou vervou jemu vlastní a docílil výsledků pozoruhodných. Barevné obrazy všech německých Tremellaceí, překrásně provedené, jsou prací jeho choti. Večer téhož dne *KALLENBACH* proslovil veřejnou a populární přednášku „O životě hub" ve velkém sálu restaurantu „Fürtensaal", kterou doprovodil velikým množstvím krásných světelných obrazů.

Druhého dne konán byl další výlet a sice do listnatých lesů, které se rozkládají na pravém břehu Rýna mezi Goddelau, Erfelden a Oppenheimem, který ovšem leží již na protějším břehu. Rozkošné tyto lesy, které Němci označují jménem „Auenwald", jsou značně rozsáhlé a mykologicky nanejvýš



(Účastníci sjezdu Německé společnosti mykologické (Deutsche Gesellschaft für Pilzkunde) na exkursi v lesích u Eberstadtu. 23. IV. 1930. Die Teilnehmer an der Generalversammlung der Deutschen Gesellschaft für Pilzkunde auf einer Exkursion in den Wäldern bei Eberstadt. 23. IV. 1930).

1. QUILLING, 2. prof. HENNINGS, 3. prof. SPILGER, 4. MAY, 5. paní M. KALLENBACHOVÁ, 6. dr. PREUS, 7. dr. NEUHOFF, 8. paní NEUHOFFOVÁ, 9. prof. SCHAEFFER, 10. F. KALLENBACH, 11. KNAUTH, 12. dr. HAAS, 13. SEIDEL, 14. JOHN.

Foto dr. A. PILÁT.

bohaté. Již na první pohled liší se svým celým rázem od našich lesů. Vidíme v nich evropské liany, břečtan (Hedera helix) a plamének plotní (Clematis vitalba), které šplhají až do korun nejvyšších lesních velikánů a vnášejí do lesního interieuru vůni exotiky. Půdu v lese pokrývají ve velikém množství pěkné listy aronu blamatého (Arum maculatum), který jest zde velice rozšířen. Ještě zajímavější jest však houbová flora těchto lesů. Jest to vskutku jedinečné království hub smržovitých a jiných hub terčoplodých, které na jaře od poloviny dubna až do poloviny května zde pokrývají místy téměř půdu. Nikde v životě neviděl jsem tolik smržů jako tam a sotva jinde v budoucnu uvidím. Byla v lese místa, kde na každém čtverečním metru stála alespoň jedna krásná plodnice některého smrže. Nejhojnějším byl obyčejný smrž *Morchella esculenta*, který roste zde nejen jednotlivě, nýbrž místy i v mohutných trsech, jaké jsem nikdy před tím neviděl. Jeden takový mohutný trs, přes půl metru v průměru, čítal na 45 plodnic tohoto druhu. Velmi hojnými však byly ještě další dva druhy smržů, které u nás rostou dosti vzácně: *Morchella hybrida* a *Morchella rimosipes*. Tento poslední druh na jedné lesní parcele byl tak hojný, že nebylo tudy možno ani jíti, abychom nějakou plodnici nerozšlápli. Jinde zase byla půda skoro pokryta mohutnými plodnicemi terčoplodé houby *Discina venosa*. Mohutné talířovité koláče při dotyku vystřelovaly celá oblaka výtrusů. Každý účastník exkurse mohl pohodlně nasbírati alespoň 10 kg smržů, kdyby se hledání jen trochu věnoval. Při celkovém počtu účastníků, jichž bylo přes 60, mohlo být nasbíráno nejméně 6 metr. centů. Jelikož však veliká většina účastníků byla z jiných krajů Německa, nikdo je vlastně vážně nesbíral, takže většina hub zůstala v lese. V té době prodával se v Praze 1 kg smržů za 30 Kč. 6 q smržů stálo by tedy na pražském trhu 18.000 Kč. · Tam tyto houby však nikdo nesbíral, nižádného houbaře jsme za celý den nepotkali, ač na blízku ve vzdálenosti 20-50 km jest celá řada velikých ba některých statisícových měst (Mainz, Hanau, Frankfurt, Darmstadt, Aschaffenburg, trochu dále pak Heidelberg, Mannheim). Je to vskutku podivné, že takové bohatství leží zde ladem.

Motorový člun převezl nás přes mohutný Rýn a na druhé straně řeky zakotvil ve staroslavném vinařském městě Oppenheimu, kde účastníci exkurse bohatý lov mohli vhodně oslaviti.

Tím kongres byl vlastně zakončen a účastníci pak po přátelské schůzce večer v Darmstadtu rozejeli se do všech koutů Německa i ciziny.

Mykologické příspěvky z Čech. II.

(Contribution à la connaissance de la mycoflore de la Bohême. II.).

Dr. KAREL CEJP.

V tomto dalším příspěvku podávám seznam druhů vyšších hub (Basidiomycetů), které v poslední době se mně podařilo v Čechách zjistiti. Zaznamenávám pouze ty, které můžeme počítati k vzácnějším zjevům naší houbové flory a ony, jež před tím z Čech nebyly uváděny.

Geaster limbatus FR. — Smrkový les u Záběhlé u Rožmitálu (leg. J. POUR, XI. 1929).

Tulostoma brumale PERS. (*Tul. mammosum* (MICH.) FR.) — Na suchých svazích u Černošic, Roblína, V. 1929, hojně ve společnosti teplomilné vegetace.

Astraeus hygrometricus (PERS.) MORGAN. — Na suché mezi u Mirošov, hojně, VIII. 1929.

Pluteus leoninus (SCHAEFF.) FR. (*Pl. leoninus* var. *coccineus* MASSEE). — Na trouchnivém pařezu smrkovém v lese Žďár u Rokycan, VII. 1929. Dosti vzácný druh, známý z Čech a z Moravy. — Odpovídá dobře COOKEovu vyobrazení, t. 421, B., formě s temně oranžovým kloboukem.

Lepiota mastoidea FR. — Na okraji suché smrčiny u Roblína, X. 1928. U nás poměrně vzácný druh, v Anglii je velmi hojná tato bedla a jedlá.

Psalliota campestris (L.) FR. var. *rufescens* BERKELEY, Outlines 1860, t. 10, f. 3. — Na polích v okolí Rokycan, VIII. 1928. Je to forma poněkud v barvě odchylná od typické a odpovídá dobře BERKELEYovu vyobrazení i popisu REAovu (Brit. Basid., 1922). Má klobouk nahnědlý, jen drobounce šupinatý, třeň více prodloužený a slabě narůžovělý, dužina na lomu někdy červená. *Psalliota campestris* tvoří řadu variet, jimž i u nás by se mělo věnovati více pozornosti.

Pholiota destruens (BROND.) FR. — Na trámech ve sklepě, Rokycany, XII. 1928.

**Anellaria fimiputris* (BULL.) KARST. (*Panaeolus fimiputris*) BULL. (FR.). — Na vrstvě shnilého sena a trusu kolem jeslí ke krmení zvěře v lese u Záběhlé (Rožmitálsko, — leg. J. POUR), XII. 1929. — Je příbuzná dr. *A. separata* (L.) KARST., s níž roste často pohromadě. Proto je možné, že se snadno přehlédne, neboť nebyl dosud tento druh z Čech uváděn.

Stropharia coronilla (BULL.) FR. — V příkopu silnice u Doksů, X. 1929 (leg. dr. G. JAPP). QUÉLET (Flore mycol. 1888, p. 68. — *Geophyla*) stotožňuje tento druh se *Stropharia obturata* FR., což jsou 2 odchylné druhy. *S. obturata* FR. je velmi vzácný druh a nedostatečně známý, je menší, s lupeny nejprve bílými, později nachovými a šupinkatým kloboukem.

Tricholoma humile FR. — „Stráň" u Rokycan, IX. 1929, na rumišti u potoka (Doksy 28. X. 1929, leg. dr. G. JAPP.)

**Hebeloma testaceum* (BATSCH.) FR. — V příkopu u silnice, Záběhlá, XII. 1929 (J. POUR). — Shoduje se s COOKEovým vyobrazením i s diagnosou REAovou. VELENOVSKÝ ji z Čech neuvádí.

Clitocybe obbata FR. — Libochovičky, XII. 1929 (leg. FECHTNER). — Patří mezi vzácnější druhy, provázející teplomilnější vegetaci, zejména na vápencích.

Clitocybe candicans (PERS.) FR. — V krčském lese u Prahy, XII. 1929 (leg. dr. B. JÍLEK). Vzácný druh v lesích mezi listím a jehličím. VELENOVSKÝ uvádí tento druh pouze od Čelákovic. Má kolénkatý třeň, výtrusy eliptičné. FRIES, Icones, t. 51. Voní dosti příjemně, anýzově. VELENOVSKÝ praví, že nevoní.

Hygrophorus vitellinus FR. — V modřínovém lese na pahorku u Troje, XII. 1929 (leg. dr. B. JÍLEK). Vzácný druh, rostoucí v létě. Prosincový nález této houby je jistě zajímavý.

Clitopilus cancrinus FR. (*Eccilia cancrina* (FR.) QUÉL.) — Borový les u Doksů, X. 1929 (leg. dr. G. JAPP). Druh u nás velmi přehlížený.

**Collybia maculata* (A. & S.) FR. var. *immacullata* COOKE Illustr. t. 221,

REA, Brit. Basid. 1922, p. 330. — Krčský les u Prahy, X. 1929 (leg. dr. B. JÍLEK). — Tato varieta nebyla dosud z Čech popsána. Liší se od druhu typického širšími lupeny a neskvrnitým kloboukem. — Roste jen v lesích jehličnatých.

Leptonia lazulina FR. — Na lukách u „Poselteichu" u Doksů, X. 1929 (leg. dr. G. JAPP). Všeobecně se udává s výslunných pahorků a vřesovin.

Psilocybe spadicea SCHAEFF. — Krč, XII. 1929 (leg. dr. B. JÍLEK).

Mycena elegans (PERS.) FR. var. *aurantiomarginata* (FR.) CEJP. (*Mycena aurantimarginata* FR.) — Sedlec na dr. Wils., XI. 1929 (leg. odb. uč. J. HEMER).

Mycena polygramma (BULL). FR. — U Libochoviček XII, 1929 (leg. FECHTNER), Krčský les (leg. dr. B. JÍLEK).

Mycena clavicularis FR. — V lese „Kotel" u Rokycan, hojně, XII. 1929. — U nás jinak dosti vzácný druh, na jehličí, v mechu v lesích smrkových. Je z příbuzenstva *M. epipterygia* (SCOP.) FR., v jejíž společnosti často roste.

Mycena sudora FR. — Krč XII. 1929 (leg. dr. B. JÍLEK). — U nás řídce se vyskytující druh. Klobouk má až pod vrchol jemně rýhovaný, nepravidelný, na okraji zvlněný; třeň dlouhý, dole ohnutý a dlouze kořenující, lupeny poraněné trochu červené, jinak bílé, nádech trochu do růžova. Vůně je velmi slabá, řetkvičková. Cystidy malé, eliptičné, basidie se 4 sterigmaty (na rozdíl od *M. galericulata*).

**Galera rubiginosa* (PERS.) FR. — U Doksů X. 1929 leg. dr. G. JAPP). — Tento druh nebyl dosud z Čech v literatuře uváděn. Jeho popis je tento:

Klobouk hygrofanní, blanitý, zvonovitý, tupý, hladký, celý rýhovaný, 0·5—3 cm v prům., skořicově hnědý, za sucha tříslově hnědý. — Lupeny přirostlé, sbíhavé, dosti široké, téměř rovné, okrově hnědé. Třeň stejnoměrný, tuhý, lesklý, hladký nebo neznatelně pýřitý, 1—2 mm v prům., 5—6 cm vys., hnědý až temně rezavý. Výtrusy eliptičné, rezavé, 5×9—10 μ. Roste v lesích, jmenovitě na vřešovištích, někdy i na pastvinách. Forma *minor* COOKE, Illustr. pl. 464, je menších rozměrů, klobouk nejvýš 1 cm v prům., roste v mechu. — Druh tento patří do příbuzenstva u nás obecné *Galera hypnorum* (SCHRANK) FR., která je medové barvy, klobouk má kuželovitý, později rozložený, velmi hygrofanní, lupeny nesbíhavé, brzo utržené.

Omphalia maura FR. — Na místech po starých milířích v lesích u Záběhlé, XII. 1929 (leg. J. POUR).

Omphalia muralis (SOW.) FR. -- Na holé zemi u Slaného, XII, 1929 (leg. FECHTNER).

Omphalia griseopallida (DESM.) FR. — Libochovičky, XII. 1929 (FECHTNER).

Delicatula integrella (PERS.) FAYOD. Na koříncích a oddencích trav na teplém travnatém úklonu u Rokycan, VIII. 1929, u Libochoviček XII. 1929 (FECHTNER).

Pleurotus viaticus VEL., České houby, p. 352. — Na holé zemi v polní cestě na dvou místech v okolí Slaného, XI. 1929 (leg. FECHTNER).

Lactarius marci panis VEL. — Sedlec na dr. Wils., XI. 1928, (J. HEMER). — Houba se shodovala úplně s popisem VELENOVSKÉHO druhu (Č. H., p. 165).

Marasmius conigenus (PERS.) KARST. (*Collybia conigena* (PERS.) BRES). — Na setlelých šiškách v lesním humuse v lesích kolem Padrtě (J. POUR).



Russula olivacea *Schaeff. var.* **purpurata** *Bres.*
Holubinka olivová var. purpurová.

Tříbarvotisk Českomor. podniků tisk. a vyd. dř. Ant. Purkrábek v Praze.

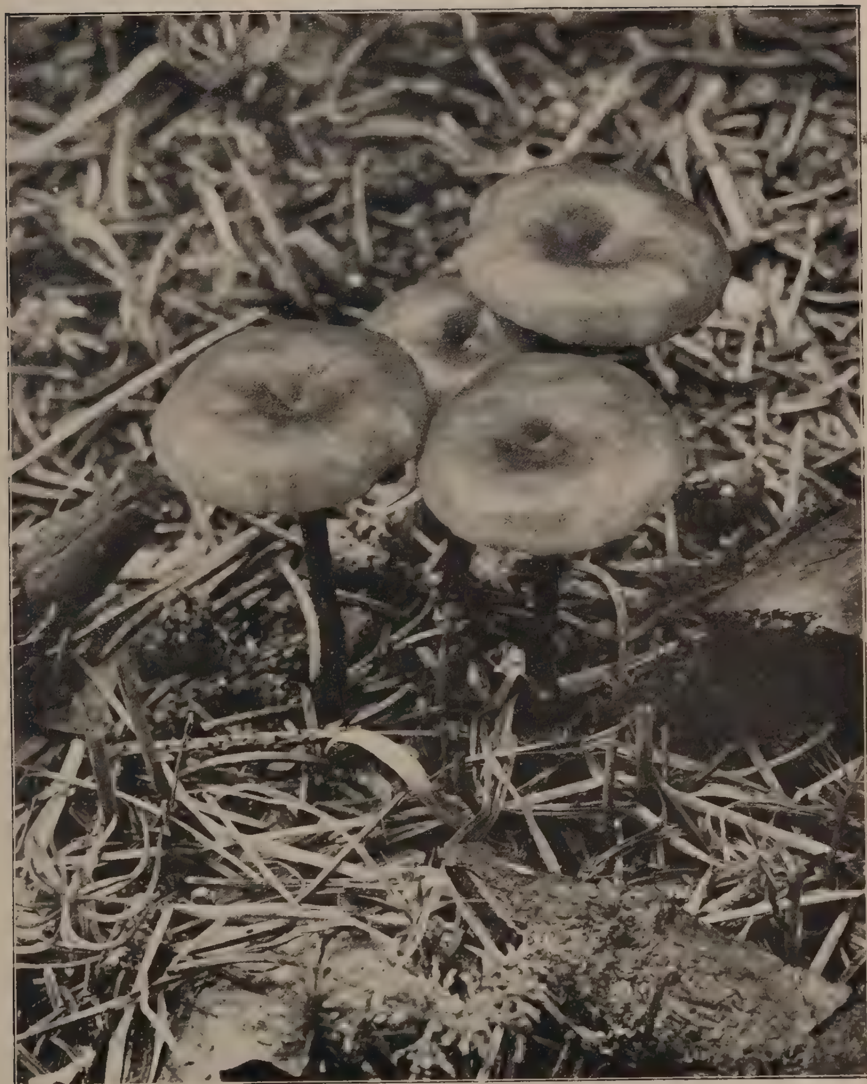
Orig. mistra B. Dvořáka.



Pleurotus ostreatus *Jacq. var.* **columbinus** *Bres.*
Hlíva ústřicová var. holubí.

Tříbarvotisk Českomor. podniků tisk. a vyd. dř. Ant. Purkrábek v Praze.

Orig. mistra B. Dvořáka.



Omphalia maura *FRIES.* Kalichovka spáleništní.
Na starém spáleništi na lesní cestě u Černého Kříže na Šumavě. -- Auf einer alten Brandstelle bei Schwarzes Kreuz im Böhmerwald.

Foto dr. A. PILÁT, 1929.

Polyporus caesius (SCHR.) FR. — Na suché větvi smrkové v Brdech u Obecnice, VIII. 1929.

Fomes Ribis (SCHUM.) FR. (*Eomes Evonymi* (KALCHBR.) COOKE.) — Na větvích brslenu (*Evonymus europaea*) Kalvarie u Rokycan, IX, 1928, Radotínské údolí, III. 1929.

Poria contigua (PERS.) FR. —Na pařezu lísky (*Corylus avellana*) u potoka u Svojkovic (okres Rokycany), VIII. 1928.

Daedalea cinerea FR. (*Lenzites cinerea* FR. QUÉL.) — Na kmenu dubovém u Padrtě, VIII. 1929.

Mycoleptodon fimbriatum (PERS.) BOURDOT & GALZIN. — Na trouchnivé větvi v lesním humuse v Karlickém údolí u Dobřichovic, IV. 1929.

Odontia bicolor (A. & S.) BRES. - Na starých smrkových trámech v lesním můstku, Žďár, X. 1929.

Odontia incrustacea CEJP. (Hedwigia LXVI, p. 269; Monografie, p. 48). — Na pařezu olšovém (*Alnus*) v olšině pod rybníkem Vytanovem blíže blatenské hydrobiol. stanice, VI. 1929.

Acia setosa (PERS.) CEJP. — Na jabloních při silnici z Opařan do Srlína u Tábora, VIII. 1929.

Phylacteria anthocephala (BULL.) PAT. (*Thelephora anthocephala* (BULL.) FR. — V suchém jehličnatém lese u Obecnice v příbramských Brdech, VIII. 1929.

Peniophora setigera (FR.) BRES. — Na olšových větvích u potoka v Radotínském údolí, III. 1929.

Clavaria flaccida FR. — Suchá smrčina poblíž hydrobiolog. stanice v „Oboře" u Blatné, IX. 1929.

**Tremella epigaea* BERK. & BROOME. — Na holé zemi v lese Žďár u Rokycan, VIII. 1928. — Tento vzácný druh nebyl dosud z Čech popsán. Rozložená plodnice je značně záhybovitě řasnatá, bělavá, 4—8 cm v prům.; dužina je velmi tenká, rosolovitá, bílá. Výtrusy bílé, téměř kulovité, 4×5—6 μ.

**Dacryomyces chrysocomus* (BULL.) TUL. (*Peziza chrysocoma* BULL.). — Na smrkovém pařezu v lese u Dobříva ve strašických Brdech, VII. 1929. Myslím, že tento druh je u nás hojný, ale dosud ušel pozornosti mykologů, neboť je velmi nepatrný. Byl dříve považován za *Pezizu*. Plodnice sotva 2—3 mm v prům., okrouhlé, v mládí skoro kulovité, později miskovité, žlutavé. — Dužina bledší nejprve rosolovitá, později chrupavčitá. Výtrusy nažloutlé, skoro eliptičné, na jednom konci prohnuté.

* * *

(Il y a deuxième contribution à la mycoflore de la Bohême comme un liste des récoltes intérressantes de champignons supérieurs plus rares ou moins connus pour notre pays. Les espèces avec un astérisque sont citées pour la première fois de la Bohême.

Sclerotium rhizodes na travách.

Sclerotium rhizodes on grasses.

Doc. Ing. Dr. E. BAUDYŠ.

(Se 4 obr.)

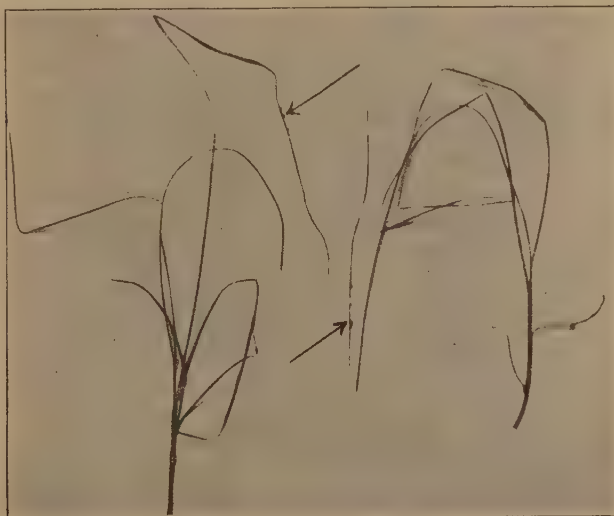
Hlízenka hnidovitá *(Sclerotium - Sarcidium - rhizodes AUERSWALD)* rozšiřuje se u nás v posledních letech podobně, jako některé jiné houby, na př. Botrytis cinerea, Platygloea nigricans, Cloeosporium nervisequum, Cl. tiliae atd. Hlízenka hnídovitá jest škodlivější, než se až dosud za to má, ale škodlivost této houby jest stále přehlížena, ačkoliv množství zelené hmoty jest na lukách touto houbou silně snižováno a trávy na semeno pěstované neposkytují žádných výnosů, neboť napadené trávy touto houbou vůbec nekvetou. Z jara vyhlížejí louky neb pastviny, na nichž jsou trávy napadeny, jakoby byla tráva spálena mrazem a také většinou pozdní květnové a červnové mrazy se pokládají za příčinu této choroby, ve skutečnosti však původcem jest houba, neboť mrazem zničené špičky trav vypadají poněkud jinak, nežli tráva poškozená touto houbou; mimo to hlízenka nevyskytuje se na travách pouze z jara, neboť trávy zasychají a odumírají působením této houby i během léta a na podzim, což jsem pozoroval v r. 1928 v okolí Jevíčka na lesknici rákosovité.[1])

Hlízenka objevuje se na travách obyčejně z jara a počátkem léta a *PAPE*[2]) tvrdí, že se vyskytuje hlavně na lukách zaplavovaných, což nemohu potvrditi, neboť jsem tuto houbu zjistil i na suchých březích a mezích a to častěji na suchých místech, nežli na vlhkých. Houbu lze pozorovati záhy z jara, sotvaže se počne pažit zelenati, již počínají konečky listů rannějším travám, zejména psárce luční, na vrcholku hnědnouti, po případě zbělejí a zasýchají tak, jako by byly spáleny mrazem. Čepele listů se na vrchní stranu listu svinují a to od špičky počínaje, při tom jsou porostlé na líči šedožlutavými houbovými vlákny. Touto chorobou jsou napadány různé druhy trav a výhonky jejich někdy celé odumírají dříve, než-li trávy dorostou, neb vykvetou, a to někdy v takovém množství, že již z dáli se celý porost hnědne nebo bělá, jak jsem pozoroval ke konci května r. 1928 na lukách pod „Kroutilovou myslivnou" u Třeště. Napadané listy zůstávají vězeti svojí špičkou v pochvě listové, takže jsou složeny obloukovitě, neb jsou připleteny podhoubím na špičce tak, že značnou částí vězí ve svinutém okraji listu, takže rostliny jsou deformované. Spodní část čepele listu aspoň z počátku bývá normální, kdežto konec jest smotkovitě ztočený a úponkovitě připojený buďto k pochvě neb k čepeli. Z každého svitku listu vyrůstá bělavý svazek houbových vláken, rozrůstajících se i na zelené části listu, které potom také v proužcích, na nichž se houbová vlákna rozrůstají, sežloutnou a po celé délce zasýchají. Svazky vláken se místy uzličkovitě shlukují a vytváří nejprve mléčně bílá, později čokoládově hnědá tělíska — hlízenky či sclerotie. Tyto

1. *BAUDYŠ E.:* Fytopathologické poznámky IV. (Ochrana rostlin, roč. VIII., 1928, str. 158—159.)

2. *PAPE H.:* Krankheiten und Schädlinge der Futter- und Wiesenpflanzen und ihre Bedeutung. (Deutsche landwirtschaftliche Presse, roč. LV., 1928.)

hlízenky objevují se buď jednotlivě, neb jsou sestaveny perličkovitě v řadě za sebou; jsou podlouhlé, 1—2·5 mm dlouhé, 1—1·5 mm široké, s počátku obklopené houbovými vlákny, později lysé. Tato tělíska tvoří se buďto na povrchu listu a vynikají ze skulin svítků listových, neb jsou ukryta v pochvách listových, které následkem toho zduřují a sklerotie aspoň částečně z nich vynikají. Houbová vlákna vyplňují nejenom svinuté části listů, ale dle *FRANKa*[3]) vnikají i do pletiva listů, kde stravují jemné součástky, později rozrůstají se i do silnostěnnějších pletiv a do cév. Pletiva bývají houbovými vlákny vyplněna, takže celý smotek listů jest změněn v souvislou hmotu, prorostlou



Hlízenka hnidovitá na kostřavě červené. (Zmenšená sklerotia jsou označena šipkou.)
Sclerotium rhizodes on Festuca rubra (the sclerotia are marked by arrows.)

houbovými vlákny a proto každý nový list, rašící z pupenu, jest vždy znovu houbou zasažen. Houba bujá i na vegetačním vrcholku rostliny, jak *FRANK* a *STOUT*[4]) shledali a sice mezi mladými listy a v apikálních internodiích a houbová vlákna vrůstají i do podzemních částí rostliny, kde přezimují, ačkoliv kořeny prý poškozovány mnoho nejsou. Dokonce se tvrdí, že houba může žíti i saprofyticky v půdě.

Sclerotia jsou složena z hustého pletiva, které jest uvnitř bílé, jen kůra jest složena z buněk hnědě zbarvených pseudoparenchymatických. Tato sclerotia lze vypěstovati i uměle v kulturách. Ze sclerotií bylo získáno pouze vegetativní mycelium, ale konidie ani plodnice nebyly dosud zjištěny, takže tyto sclerotie jsou považovány za vývojové stadium houby Sclerotinie, od

3. *FRANK A. B.:* Die Pilzparasitären Krankheiten der Pflanzen. Breslau, 1896, str. 511-512.

4. *STOUT A. B.:* A Sclerotium disease of blue joint and other grasser. (Wisconsin Agric. Exper. Stat. Research Bull. 18, 1911.)

jiných jsou spojovány s houbou paluškou travní (Typhula graminum) a *STOUT* se dokonce domnívá, že snad je v souvislosti s houbami mycorrhizními.

Houba tato jest asi sotva v souvislosti s paluškou travní, neboť sclerotia jsou úplně odlišná, aspoň pokud jsem měl příležitost pozorovati. Sclerotium rhizodes popsal *AUERSWALD*[5]) jako doprovod k herbářnímu materiálu na Calamagrostis Epigeios následovně: „Klotzschii Herbarium vivum Mycologicum,



Sclerotium rhizodes na lesknici rákosovité.
(Sclerotium rhizodes on Phalaris arundinacea.)

sistens Fungorum per totam Germaniam crescentium collectionem perfectam. Centuria XIII. cura *LUD. RABENHORST*, Phil. Dr. etc. Dresdae, MDCCCXLIX.4. ... 1232. Sclerotium (Sarcidium) rhizodes Awd. Mspt. Subglobosum, primum albovillosum, mox glabrisculum, nigrescens rugulosum, fibrillis albis seriatim insidens." Sclerotie, náležející Typhula graminum, jsou nepravidelného tvaru, poněkud sploštělé, červenohnědé a vytváří se na spodu stébla mezi pochvami listovými odumírajících rostlin, obyčejně již na podzim, ale hlavně lze nalézti tato sclerotia v odumřelých rostlinách během zimy aneb z jara, jak jsem zjistil v Rožnově p. Radh. na Cynosurus. Takto odumřelé rostliny mají podobný vzhled jako rostliny odumřelé vlivem srpovničky (Fusarium) a liší se úplně tedy od rostlin, odumřelých působením hlízenky hnidovité.

5. *AUERSWALD*: Botanische Zeitung. Berlin 1849, str. 293—294.

AUERSWALD sbíral tuto houbu u Lipska, kde se objevila opět epidemicky z jara r. 1879 v lesních údolích a byla sbírána v ohromném množství na okrajích lesů *FRANKem* na Dactylis glomerata a na lesních loukách na Phalaris arundinacea, kde mladé výhonky byly zničeny a celé porosty zasýchaly asi podobně, jak jsem pozoroval v r. 1928 u Jevíčka. *RITZEMA-BOS*[6])

1.



2.



1. Sclerotium rhizodes na psárce. 2. Totéž se zvětšenými sklerotiemi. 1. Sclerotium rhizodes on Alopecurus. 2. The same with enlarged sclerotia.

v r. 1893 hlásí tuto houbu ve značném množství od Vlijmenu (sev. Brantsko) v Holandsku, též z Calamagrostis epigeios; mimo to jest toto Sclerotium známo i z Belgie, Švýcar, Maďarska, Rakouska, Německa a od nás na různých travách, jako jest Agrostis, Anthoxanthum odoratum, Brachypodium silvaticum, Briza media, Calamagrostis spec., Festuca ovina, Holcus mollis a H. lanatus, Phalaris arundinacea, Phragmites cummunis, Poa memoralis a pratensis. Houba

6. *RITZEMA-BOS:* Kurze Mitteilungen über Pflanzenkrankheiten und Beschädigungen in den Niederlanden. (Zeitschr. f. Pflanzenkrankheiten, Bd. 4., 1894, str. 146.)

tato byla vydána v četných exikátech kromě *RABENHORSTem* i *KRIEGERem*, *SYDOWem*, *THÜMENem*, *VESTERGRENem* a j. a u nás *KABÁTem* a *BUBÁKem*.

HUNGERFORD[7]) uvádí, že houbou touto byla v Americe v Idahu poškozena silně pšenice a *KIRCHNER* uvádí ji též na žitě a ječmenu; v Americe škodí hlavně na Calamagrostis canadensis; z Evropy jest známa též na zblochanech, ale nejvíce vyskytuje se na psinečcích, lesknici a třtinách, jak jsem se o tom nejen sám přesvědčil, ale svědčí o tom i doklady v literatuře a uvádí tak i *JAAP*[8]) z Duryňska, kde ji sbíral na medyňku měkkém, třtině kopinaté, lesknici a psinečku bílém velice hojně.

U nás sbíral jsem uvedenou houbu až dosud na následujících travách: Agrostis alba u Brodského blíže Kút na Slovensku; na Agrostis canina na Kraví Hoře u Znojma a u Kút na Slovensku; na Agrostis vulgaris u Německých Kounic blíže Znojma, u Dvora Pouště blíže Třeště; u zámku Světlova blíže Bojkovic, na Klucanině u Tišnova, a na svahu Vrchory nad Úsobrnem u Jevíčka; na Alopecurus pratensis u dvora Kotlasu blíže Něm. Brodu a na lukách u „Kroutilovy myslivny" nad Třeští; na Brachypodium pinatum u Pouzdřan; na Calamagrostis epigeois na Kraví Hoře u Znojma a dr. *PICBAUER* sbíral ji na tomto živiteli i u Pouzdřan; na C. Halleriana na Vysoké holi na Jeseníku a na Humberku nad Úsobrnem a u Šubířova blíže Jevíčka; na Holcus lanatus na lukách u „Kroutilovy myslivny" nad Třeští; na H. mollis u Dvora Kotlase a Valečova blíže Něm. Brodu, na Poa pratensis u Kút na Slovensku a na Phalaris arundinacea u Vranovic a Iváně na jižní Moravě a mezi sanatoriem a židovským hřbitovem u Jevíčka na Malé Hané; na Festuca rubra na Klucanině u Tišnova. Na Brachypodium silvaticum sbíral dr. *PICBAUER* tuto houbu u Pouzdřan a prof. *ZIMMERMANN* v lesích u Lednice.

Sclerotium rhizodes jest příbuzné se Sclerotinií Menieri a Sclerotium irregulare na rýži, ale rozdílné od Sclerotium Oryzae-sativae, které tvoří hlízenky uvnitř stébel rýžových, jak *TAKEWO HEMMI* a *KUNIOMI YOKOGI*[9]) vyobrazují a popisují.

K omezení rozšiřování se této choroby doporučuje *PAPE* pokud možno rychlé požnutí napadeného porostu. Porost musí býti pokosen však dříve, než-li sclerotia dozrají a s listů opadají a podhoubí vroste do podzemních částek. Posečená píce musí býti ihned zkrmena aneb ještě lépe na zákys naložena. Nejlépe by bylo tam, kde se pěstují ovce, spásti napadená místa ovcemi, jak jsem již před šesti léty upozornil[10]).

Jelikož není vývoj této houby dosud znám a houba poškozuje značně naše travní porosty, jest záhodno, aby jí byla věnována větší pozornost, než se dálo až dosud. Pisatel tohoto článku bude vděčným za každé upozornění, týkající se této houby.

* * *

This species continues to spread in Czechoslovakia, and therefore becomes from year to year a more and more dangerous parasite; where it is more frequent the meadows under its influence are deficient in pro-

7. *HUNGERFORD C. W.*: A serious disease in wheat caused by Sclerotium rhizodes in Idaho. (Phytopathology — vol. XIII., 1923, p. 463.)
8. *JAAP OTTO*: Ein kleiner Beitrag zur Pilzflora von Thüringen [Annales Mycologici. vol. XII., 1914, p. 437.).
9. *TAKEWO HEMMI a KUNIOMI YOKOGI*: Studies on Sclerotium Diseases of the Rice Plant. I. (Agriculture and Horticulture Vol. II., 1927, Kyoto).
10. *BAUDYŠ ED.*: Hlízenka hnídovitá na lučních travách (Československý zemědělec — r. IV., 1924, str. 5-6.).

duction. Pape maintains that it occurs chiefly in inundated meadows; but the author cannot confirm this statement as on the contrary he found it much more frequently in dry places. Hitherto we were unable to ascertain to which species of fungi these sclerotia belong, but they hardly belong to some species of the genus Typhula; they rather belong to the genus Sclerotinia. But even in artificial cultures we were unable to prowe this, as only the vegetative mycelium develops from these sclerotia. In Czechoslovakia it is found chiefly on the following species of grass: Agrostis sp. div., Anthoxanthum odoratum, Brachypodium silvaticum, Briza media, Calamagrostis sp. div., Festuca ovina, Holcus mollis a H. Lanatus, Phalaris arundinacea, Phragmites communis, Poa memoralis a Poa pratensis.

In Czechoslovakia the author gathered this parasite in the following localities and on the following plants: Agrostis alba at *BRODSKÝ* near Kuty in Slovakia, on Agrostis canina on the Kraví Hora at Znojmo, and at Kuty in Slovakia, on Agrostis vulgaris at Německé Kounice near Znojmo, at Dvůr Poušť near Trešt, at the castle Světlov near Bojkovice, on the Klucanina at Tišnov, and on the slope of the Vrchora above Usobrno near Jevičko, on Alopecurus pratensis at the farm Kotlas near Něm. Brod, and in the meadows of the Kroutilova myslivna above Trešt; on Brachypodium pinatum at Pouzdrany; on Calamagrostis epigeois on the Kraví Hora near Znojmo, and Dr. *PICBAUER* collected it on the same species also at Pouzdřany; on C. Halleriana on the Vysoká hole at Jesenićko and on the Humberk above Usobrno and at Subírov near Jevíčko; on Holbus lanatus in the meadows of the Kroutilova myslivna above Trešt; on H. mollis at Dvůr Kotlas and Valečov near Něm. Brod, on Poa pratensis at Kuty in Slovakia and on Phalaris arundinacea at Vranovice and Iváň in Southern Moravia, an between the sanatorium and the Jewish cemetery at Jevičko in the Malá Haná. - Dr. *PICBAUER* collected this fungus on Brachypodium silvaticum at Pouzdřany, and Prof. *ZIMMERMANN* in the woods at Lednice.

Sclerotium rhizodes belongs to tho affinity of Sclerotinium Menieri and Sclerotium irregulare on rice, but differs from Sclerotium Oryzaesativae which forms tubercles in the rice-halms as depicted and described by *TAKEWO HEMMI* and *KUNIOMI YOKOGI.*

Mykologické příspěvky.

(Mykologische Beiträge.)

Prof. J. VELENOVSKÝ.

Pholiota flammans. V posledním čísle tohoto časopisu (str. 30) uvádí p. dr. *A. PILÁT* ze Šumavy *Phol. flammans FR.* s podrobnou diagnosou a fotogr. vyobrazením. Nepochybuji, že autor měl pravou *Phol. flammans FR.*, ale docela nesprávné jest, tvrdí-li, že moje *Phol. flammans* (Č. h. 504) jest jen varieta *Phol. squarrosa MÜLL.*, rostoucí na koniferách. Tyto obě houby po mnohá léta pozoruji v okolí Mnichovic a mohu podati podrobné zprávy o jich povaze. Předně není vůbec pravda, že *Phol. squarrosa* roste také

na koniferách. Nikdy jsem toho nepozoroval a také žádný jiný autor to neuvádí. Toliko *RICKEN* praví „am Grunde lebender Stämme der Laub- und Nadelhölzer", což jistě je nesprávné a domnívám se, že viděl mou houbu na kmenech konif. a ji za *Phol. squarrosa* považoval.

Tato moje *Phol. flammans* liší se vždycky od *Ph. squarrosa* šupinami na klobouku ztuha štětinovitými, skoro černými, vzpřímenými, kdežto *Phol. squarrosa* má šupiny ploché, tupé, nahoru zavinuté, hnědé ano až rezavé a světlé. Mimo to má *Phol. squarrosa* dvakrát větší výtrusy.

Ze všeho vyplývá, že moje houba (l. c.) jest naprosto rozdílný druh od *Phol. squarrosa*, ale také rozdílný od *Phol. flammans* a musí býti označen novým jménem. Nechť tudíž sluje *Pholiota nigro-setosa m.*

Boletus spadiceus SCHAEFF. Tento hřib málo kdo zná a autoři buď opisují diagnosu z *FRIESe* nebo jej spojují s *B. subtomentosus L.*, jenž, jak známo, jest velmi měnlivý druh. V listopadu r. 1925 přinesli houbaři z okolí Prahy do sedění Mykol. klubu hřib zjevu *B. subtomentosus*, který dle popisu ve *FRIESovi* a dle originálního vyobrazení v díle *SCHAEFFERově* považuji za pravý *B. spadiceus.* Habitem se úplně podobá *B. subtom.*, ale klobouk je temně rudě nachový, skoro sametový, pod pokožkou červený, s dužninou v mládí žlutavou, pak bílou. Rourky žluté, ústí nachově tečkovaná. Třeň válcovitý, dole neztluštělý, celý žlutý, hladký, hustě zrnéčky a šupinkami nachovými posetý.

Vyobrazení *SCHAEFFERovo* se nápadně shoduje, jen barva klobouku je spíše temně hnědá. Autor ovšem diagnosu nepřipojuje. Třeba druh tento dále sledovati, nebylo-li by snad možno jej zařaditi mezi variety *B. subtom.*, od nichž ale liší se nežebernatým třeněm.

Boletus aromaticus sp. n. Klobouk 4·5 cm v pr., tupě sklenutý, ztuha masitý, okrově žemlový, drobně, přitiskle šupinkatý, suchý, netrhaný v políčka, vespod na okraji šupinkovitou pokožkou zoubkovaně vehnutý, s dužninou nečistě bělavou, na řezu bledě okrovějící, pod pokožkou okrový. Ústí rourek velmi veliká, nepravidelná, skoro laločnatá, chromově žlutá, pomačkáním se neměnící. Třeň tvrdý, silně vřetenovitě napuchlý, k basi přišpičatěný, okrově žlutavý, hladký, nahoře nezřetelně hrubě síťovaný. Výtrusy hnědé, krátce, tupě, široce elliptičné. Celá houba voní silně aromaticky.

V listnatých lesích u Chlumce n. C. sbírali houbaři a přinesli na pražský trh (p. instr. *ZÍTA)* v září 1926. Je velmi podivný hřib, z příbuzenstva *B. subtomentosus L.* Poněvadž však máme toliko jediný kus, nutno k dalšímu pozorování jej doporučiti.

B. luridus var. tenuipes m. Třeň 1 cm tl., dole vůbec neztluštělý, celý stejnoměrně válcovitý, v celé hořejší části s jemnou protáhlou síťkou, celý temně nachový, uvnitř s dužninou žlutou, modrající. Klobouk mnohem menší, 4—6 cm v pr., sametově temně hnědý, s dužninou žlutou, rychle modrající. Rourky žluté, ústí světle oranžově cihlové. Síťka na třeni útlejší.

V teplých, listnatých hájích u Karlštejna r. 1926 sbíral p. *FR. FECHTNER.* Není to nahodilá forma, neboť p. *FECHTNER* přinesl velký počet plodnic a mimo to také typický *B. luridus SCHAEFF.*, který sám jsem u Karlštejna sbíral nejednou. — Vápenaté okolí Karlštejna zdá se býti zvláště bohaté na druhy hřibů, tak tu hojně rostou *B. purpureus FR.*, *B. regius KMBH.*, *B. Fechtneri VEL.* Ze všech však vyniká překrásný, veliký *B. Satanas*, jehož originelní popis podán věrně v mém díle Č. h. str. 708.

Vzácnější bedlovité houby z okolí Plöckensteinského jezera na Šumavě.

(Einige seltenere Agaricaceen aus der Umgebung vom Plöckensteiner See im Böhmerwalde).

Dr. ALBERT PILÁT.

(Dokončení.)

Naucoria crobula FRIES. Na větévkách smrkových, na řapících kapradin a jiných odumřelých částech rostlinných na vlhké lesní cestě na Moorberg u Černého Kříže.

Naucoria graminicola *NEES* 1816.

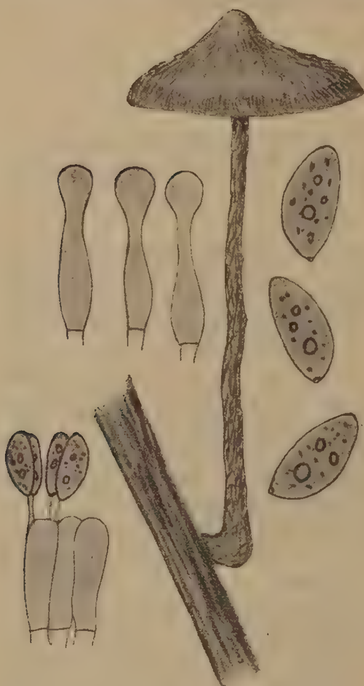
Klobouk 4-10 mm, klenutý, s význačným vyniklým hrbolem, rezavohnědý do okrova, hygrofanní, jemně vláknitý, za sucha okrově rezavohnědý, masitě elastický, skoro kožovitý. Třeň hnědavý až hnědý, na povrchu vynikle bíle síťovitě vláknitý a drsný, nitkovitý, $1^1/_2$-2 cm dlouhý, 0·75-1 mm tlustý, tuhý, ellastický, často trochu vlnitě pokřivený, vláknitý, skoro solidní neb jen málo uvnitř vydutý. Lupeny rezavé, na ostří bledší a trochu zubaté. Cystidy na ostří paličkovitě-kuželovité, 18-22×4-6 μ, kulovitá hlavička na konci 5-6 μ v prům., bezbarvé, tenkostěnné, hladké. Basidie kyjovité, bezbarvé, tenkostěnné, 16-20×5-6 μ, se čtyřmi 3-4 μ dlouhými, rovnými, tenkými sterigmaty. Hyfy tramy lamell tenkostěnné, 5-7 μ tlusté, dosti hustě, více méně paralelně spletené. Výtrusy elliptické, na obou koncích trochu vřetenitě zúžené, na jedné straně sploštilé, na basi šikmo přišpičatělé, tenkostěnné, rezavohnědé, hladké, 9-11×5-6 μ, obyčejně s několika menšími kapkami olejnými v zrnitém plasmatickém obsahu.

Na trouchnivých stéblech trav a na odumřelých listech kapradin v lese nedaleko Plöckensteinského jezera na Šumavě. VIII.-1929. - Druh z příbuzenstva *N. siparia* FR., od něhož se však liší tím, že klobouk není tolik šupinkovitě vlnatý, nýbrž skoro lysý, pouze vláknitý a dále není rovný, nýbrž vyznačen nápadným hrbolem.

Naucoria graminicola NEES nebyla od dob autorových dosud vůbec pozorována. - FRIES se proto domníval, že by snad mohla býti totožnou s *Col. stipitaria.* V originálním popise praví se o odění klobouku „haarfilzig unter Luppe striegelhaarig", čímž je snad míněno odění mohutnější nežli u naší houby, jinak však popis NEESův souhlasí se šumavskými houbami úplně. Klobouk na mých exemplářích jest zřetelně vláknitý, až velice útle šupinkatý. Domnívám se však přesto, že šumavské houby jsou se druhem NEESovým identické, čemuž nasvědčuje také podivný a význačný substrát. — *Nauc. graminicola* VELENOVSKÝ species nova, pojmenovaný stejně jako starý druh NEESův (Naucoria Velenovskýi PILÁT n. c.) jest sice druh příbuzný, v podrobnostech však, jak se zdá odlišný, lišící se již svou velikostí (klobouk 1-3 cm v prům,). Prof. VELENOVSKÝ pozoroval jej po několik let na travách u Kunic.

Psalliota silvatica SCHAEFF. — *Psal. arvensis* SCHAEFF. Oba druhy ve smrkových lesích v celém území velmi hojně.

Hypholoma Polytrichi FRIES. Mezi Polytrichum a Sphagnum v borovém rašelinném lese u Guthausenu.
Hypholoma epixanthum FRIES. — Na trouchnivém smrkovém kmeni u Černého Kříže, na starém pařezu u Hintringu.
Psathyra gossypina BULL. Na jehličí ve smrkovém lese.
Clitopilus prunullus SCOP. Roztroušeně v trávě u lesních cest kol Č. Kříže.



Naucoria graminicola *NEES.*
Plodnice 4× zvětšená. Vlevo cystidy a basidie, vpravo výtrusy. - Ein Fruchtkörper 4mal vergr. Links die Cystiden und Basidien, rechts die Sporen.
PILÁT del.

* **Entoloma costatum** *FRIES* 1821.

Plodnice vždy hustě trsnaté. Klobouk hnědo—šedavý, obyčejně uprostřed světlejší a na kraji tmavší, lysý, skoro vrostle hedvábitě vláknitý, tmavěji hnědě jemně žíhaný, hygrofanní, za sucha a na suchých místech lesklý, místy bublinovitě prohlubovaný, sklenutý, pak rozložený s plochým hrbolem neb i pupkovitý, celkem velmi nepravidelný, na okraji vlnitě zprohýbaný, často vykrajovaný nebo i excentrický, 5—8 cm v průměru, kožovitě masitý, lámavý, radialně praskající, s okrajem ostrým, rovným, skoro neryhovaným nebo jen nepatrně.

Třeň mnohem bledší, skoro bílý nebo bělavý, vláknitě rýhovaný, na prasklinách světlejší, často dosti nepravidelně vytvořený, často smačklý, vykotlaný nebo skoro dutý, jindy řídkým vatovitým plektenchymem vyplněný, 6-10×0·7-3 cm veliký. Lamelly šedavě bledé, pak nečistě masově růžové, hlavně blíže okraje příčně žebernaté, skoro vlnité, dosti oddálené, dosti široké (ca 8 mm), zaoblené, skoro volné nebo velikým zubem u třeně vykrojené, s ostřím stejně zbarveným, dosti zubatým. Dužnina bílá, skoro bezbarvá, sladká. Basidie kyjovité, tenkostěnné, 28-32×7-11 μ veliké, se čtyřmi sterigmaty ca 4 μ dlouhými. Hyfy centrálního pletiva lamel velice tenkostěnné, hladké, slepené, trochu gelatinosní, 3-4 μ tlusté, s přehrádkami nenápadnými. Výtrusy okrouhle pěti až šestihranné, k basi ve špičku, často dosti ostrou zúžené, 8-9$^1/_2$×7-8 μ.

V jehličí nedaleko okraje lesního ve smrkovém lese na hoře Moorberg nedaleko Černého Kříže na Šumavě.

Plodnice jsou vždy hustě trsnaté, často vytvářející plodnicové konglomeráty o několika desítkách jedinců. To jest také příčinou, že jednotlivé plodnice jsou často více méně deformovány. Lupeny jsou z počátku šedavě bledé, teprve v úplné dospělosti jsou masově růžové. Proto tento druh snadno může býti zaměněn se druhem *Tricholoma aggregatum* SCHAEFF., který na

první pohled vypadá zcela podobně. *Entoloma costatum FRIES* jest druh v Čechách a patrně vůbec v celé Evropě velmi vzácný. *VELENOVSKÝ* jej ve svém díle neuvádí. *RICKEN* sbíral jej v Německu a praví o něm, že se neobjevuje každým rokem.



Amanita porphyria *ALB. et SCHW.* Katmanka porfyrová.
Prostředuě stará plodnice ze smrkového lesa u Černého Kříže
Ein Fruchtkörper aus einem Fichtenwald beim Schwarz. Kreuz.
Foto dr. A. PILÁT

Na lokalitě šumavské nalezl jsem tento druh v neméně než deseti krásných trsech. Na jiných místech jsem jej však nepozoroval, ač jinak byla pro houby velice příznivá doba.

Nolanea pascua FRIES. — V trávě na kraji lesním u Stožce.

*** Nolanea papillata** *BRESADOLA* 1887.

Klob. hnědý, rýhovaný, hygrofanní, suchý, skoro skořicový, na exsiccátu nečistě skořicový, skoro zvoncovitě sklenutý, splihle rozložený, 2-3 cm v prům., na vrcholku zřetelnou a nápadnou bradavkou opatřený, kož. masitý, tenký. Třeň stejně zbarvený, dosti lesklý, hladký, s nezřetelně moučnatě ojíněnou špičkou, na basi bíle plstnatý, dosti dlouhý (4—5 cm), asi stejně tlustý (ca 2 mm), rourkovitý. - Lamelly bledo-šedé, pak slabě masově červenavé, na exsiccátu hnědavě růžové, husté. Dužnina velmi tenká, stejně zbarvená, slabě, avšak příjemně houbově vonná.

Basidie kyjovité, tenkostěnné, 28—30×8—10 μ. Hyfy centrálního pletiva lamell velmi tenkostěnné, dosti hustě spletené, 5-6 μ tlusté.

Výtrusy kulovitě vejčité, pěti- až sedmihranné, $7^1/_2$-$8^1/_2$×5-7 μ, slabě zbarvené. Membrána dosti tlustá.

Na vlhké lesní cestě v mechu, hlavně ve vyježděných kolejích. Č. Kříž na Šumavě. — Od příbuzného druhu *Nol. mammosa FR.* liší se menší velikostí, poměrně hustšími lamellami a výskytem na slunných, vlhkých, travnatých a mechatých místech.

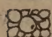
Myslím, že *VELENOVSKÉHO N. paludosa VEL.* je s tímto druhem identická nebo alespoň velmi blízka!



Hypholoma Polytrichii *FR.* Třepenitka ploníková. Dospělá plodnice z okolí Černého Kříže na Šumavě, vyrůstající mezi ploníkem. — Ein erwachsener Fruchtkörper zwischen Polytrichum. Schwarzes Kreuz im Böhmerwald.

Foto dr. A. PILÁT.

Zdá se, že tento druh není žádnou vzácností. Pro své celkem nepatrné rozměry, velikou podobnost s příbuznými druhy a nenápadný zjev jest však asi přehlížen.

 KRATŠÍ SDĚLENÍ. 

Galera sulcata VEL. *(Epicorticium sulcatum)*. Zajímavou tuto houbičku, kterou po léta vždy na podzim pozoruji na staré hrušce v zahradě v Mnichovicích, poslal mně v lednu 1930 p. uč. *RUD. DVOŘÁK* z Mohelna u Brna, kdež ji sbíral na kmenech starých hlohů. Je docela stejná s českou houbou a zdá se, že při mírné zimě, která letos posud panuje, vytrvává svěží až do jara. Roste také v štěrbinách kůry (i na větvích koruny), má zahnutou stopečku, široké, skořicové a na ostří bílé lupeny v nevelkém počtu (viz Mykologia, 1926). I tuhou konsistencí a trváním přes zimu liší se ode všech útlých Galer a jistě představuje nový rod. Ačkoliv jsem hledal v literatuře, nikde nic podobného popsáno nenalézám. Myslím také, že jmenovaná houba je vzácná. *Velenovský.*

O jedovatosti baňky velkokališné — Pustularia coronaria. (Über die Giftigkeit von Pustularia coronaria.) Tato známá vzácnější houba, která u nás hlavně v teplejších polohách jest rozšířena (na př. kol Prahy hojně), všeobecně jest u nás pokládána za houbu jedlou. Mnoho praktických houbařů, kteří tuto velice nápadnou velikou Pezizu s fialovým hymeniem dobře znají, pojídají ji beze škody. Sám jsem ji sice nikdy nejedl, vím však ze zpráv několika známých houbařů, že ji beze škody požívají. Překvapuje proto zpráva *THELLUNGova* (Seltenere Giftpilze und ihre Wirkung, Zeitschrift für Pilzkunde 1927, No 7), který tvrdí, že tato známá houba jest za syrova jedovatou. Zjistil prý ve Švýcarsku několik případů otrav plodnicemi tohoto druhu, když tyto byly požity ve stavu syrovém, upraveny byvše jako sálát. V jednom případě dokonce otrava skončila smrtí.

RICKEN označuje tuto houbu jako neškodnou a jedlou. Ani u nás, kde tato houba jest dosti hojně požívána, není zpráv o nějakých otravách nebo alespoň obtížích žaludečních po požití této houby. Rovněž *HÜBNER* (Zeitschrift für Pilzkunde 1924, p. 46) sděluje, že jeho rodina požívá tuto houbu v polévce beze všech následků. Ovšem, jak podotýká, chuť její není nijak zvláštní, takže označiti ji jako jedlou houbu kvalitní není možno.

Z předchozích zpráv vyplývá, že tato houba ve stavu vařeném jest neškodnou. Její účinky za syrova jsou sice pochybné, avšak přes to možné. Zdá se, že možno ji srovnati s ucháči (Gyromitra) a jinými houbami chřapáčovitými, které také za syrova jsou jedovaté, neboť obsahují těkavou a jedovatou kyselinu helvellovou $C_{12}H_{20}O_7$. Jest dosti možné, že i *Pustularia coronaria* obsahuje tutéž kyselinu, nebo alespoň látku velmi podobnou. Že to není nic nemožného, nasvědčuje velmi blízká příbuznost velkých Discomycetů a Helvellaceí. — Bližší zprávy o jedlosti či jedovatosti tohoto druhu byly by redakci našeho časopisu vítány. *Dr. A. Pilát.*

Dvě vzácnější kržatky, rostoucí v únoru. - Zwei seltenere, im Februar gefundene Arten von Naucoria. (Psáno v listopadu 1928.) Za mírné zimy letošní sbíral jsem i v únoru některé houby bedlovité, z nichž mne zvláště zaujala dvojice kržatek. Vedle obyčejného zimního druhu, kržatky průsvitné (*Naucoria pellucida* BULL.), sbíral jsem tehdy vzácnější kržatku zlatou (*N. chrysea* WETAST.) a ježatou (*N. erinacea* FR.)

Kržatku zlatou našel jsem dne 8. února 1928 v mladé smrčině pomíšené osikou v lese u Černic (proti Ostré Hůrce). Vyrůstala po 2—4 exemplářích ze spadlých větévek osikových, částečně již zetlelých. Asi 3 mm silný a tolikéž cm dlouhý, dole poněkud ztluštělý třeň nesl klobouček až 3 cm v průměru, uprostřed trochu vmáčklý, s podvinutým okrajem, za vlhka me-



Kržatka ježatá *(Naucoria erinacea FR.)* a zlatá *(N. chrysea WETTST.)*

Orig. TYTTL.

dově hnědý (suchem téměř do běla vyblédající), spojený v mládí se třeněm oponkou. Lupeny poměrně široké, řídké, byly zpočátku bělavé, pak žemlově rezavé s bílým ostřím. Celá hubka podobá se velmi opěnce (*Pholiota mutabilis SCHEF.*), jak tvarem a barvou, tak i velikostí. Oponka kržatky zanechává na třeni mizící prstenec, pod nímž však není třeň hnědě šupinkatý jako u opěnky.

Kržatku ježatou sbíral jsem za několik dní potom na suchém keři trnkovém, asi 1 m od země v lese na Kocandách. Tato houbička, nejvýš 2 cm vysoká, s polokulovitým kloboučkem 1 cm v průměru a sotva 1 mm

silným třeněm, byla celá rezavě hnědá, odstálými šupinkami porostlá. Mladé plodničky tlačily se z kůry větví jako malé ježaté kuličky.

Obě kržatky mi laskavě určil p. řed. *TYTTL*, **jenž je zároveň zvěčnil malířským svým uměním.** *V. Fremr.*

 LITERATURA. 

GWYNE-VAUGHAN and WILLIAMSON, **Contributions to the study of Humaria granulata** QUÉL. Annals of Bot. 1930.

Velmi důležitá práce originální, popisující podrobně vznik apothecií u Pezizaceí. Připojuje se k podobným pracím *HARPERa* na Pyronema confluens, *BLACKMANNa* (Humaria gran.), *CLAUSSENa* (Pyron. confl.) a *RAMLOWa*. - Hezká tato houbička, objevující se dosti často na kravincích, je stejně jako Pyronema zvlášť vhodným druhem pro pozorování vývoje apothecií, poněvadž se tato rychle na myceliu vytvořují a vlákna myceliová na povrchu substratu se rozlézají. To platí i o různých Ascoboleích a hnojnících (Coprinus). Proces kopulace samičího oogonia (archicarpu) se samčími vlákny (antheridia) je v podstatě u všech pozorovaných Ascomycetů stejný. Na konci větévky mycelia odškrtí se několik krátkých buněk, z nichž poslední silně roste, zakulatí se, až vznikne mnohojaderné oogonium. Z menších buněk pod tímto vyrostou tenká vlákna, jež přiloží se k oogoniu jako samčí antheridia, jež oplodní oogonium. Tak vzniknou malá klubíčka, spletená z vláken, v jichž středu leží velké oogonium. Z tohoto pak vyrostou tlustá vlákna ve všech směrech (ascogony), z kterých pak kolmo počnou vyrůstati vřecka (asci). Kolem nich bují vlákna obalná, takže vzniká pomalu miskovité apothecium. Při tvoření oogonia pozoruje se karyokynetické dělení jader. Po kopulaci ale splývání jádra po dvou dohromady. Dělení jader předchází rovněž v hyfách ascogenních před vyrůstáním vřecek.

Ze zjevů těchto není pochyby, že Pezizaceae skutečně mají pohlavní kopulaci, jež předchází tvoření apothecií. To snad bude také všeobecným pravidlem u všech Ascomycetů, nevyjímaje ani lišejníky.

Víme, že obrovská skupina hub Basidiomycetů tvoří své plodnice způsobem nepohlavním, takže by podle toho byly Ascomycety na vyšším stupni dokonalosti. Ale u jmenovaných hnojníků (Coprinus) pozorovali někteří autoři také jakési spájení vláken hyfových. Také je známo, že plodnice Hymenomycetů vznikají vždy z hyfových klubíček, tvořících se na přaskách či ouškách hyfových, což lze považovati za první stupeň kopulace, která se teprve u Ascomycetů dokonale vyvine.

Krásná práce našich autorů sprovázena je 2 krásnými tabulkami a četnými obrazy v textu. *Vel.*

J. BEAUVERIE, **Action du parasite sur la résistance du chondriome-plastidome, safragilisation et alteration de la structure cellulaire.** - Mikrochemická, anatomická práce o působení rzí na živá pletiva hostitele (fytopathologie). Předloženo na botanickém kongressu v Ithace r. 1926.

J. BEAUVERIE, **Sur un Zygosaccharomyces de la datte isohétérogame.** 18 str. Pojednání v bulletin. mykol. franc. společn. XLV. - Obě práce z botan. ústavu univers. v Lyoně. *Vel.*

ITO TOKUTARO, **Collybia Nameko** sp. n. - Z příbuz. *C. velutipes* CURT. V sever. Japanu. Proced of the Imp. Acad. Tokyo 1929. Krásné vyobrazení.

ITO TOKUTARO, **Corticium, Gloeocystidium et Asterostroma.** Tokyo 1929. - 13 druhů japonských. Nic nového. - Botan. Magaz.

ITO TOKUTARO, **Peniophora.** Botan. Magaz. 1929. Tokyo. 14 druhů japon. Nic nového.

ITO TOKUTARO, **Aleurodiscus.** Botan. Magaz. 1919. Tokyo. 11 druhů známých.

Současně zasílá týž autor krásnou práci o novém druhu Asarum z příbuzenstva *As. maximum* HAMSL. s nádhernou tabulkou *(As. Fudsinoi)*. Listy na basi hluboce srdčité, vpředu zvolna přišpičatělé. Je známo, že ohnisko rodu tohoto leží v Japanu a sev. Americe. V Evropě jest jediný druh. - Scienc. Rep. of the Imper. Univers. Tokyo. 1924 *Vel.*

R. DVOŘÁK, **Podzimní a zimní houby hadcové stepi u Mohelna.** Sborn. Klubu přírod. v Brně. 1929.

Autor vypočítává celou řadu zajímavých druhů Basidiomycetů a Gasteromycetů. Opakuje se tu patrně tentýž zjev jako na suchých, sluncem vyhřívaných stepních formacích na silurských vápencích v okolí pražském, kde za teplého deštivého počasí v říjnu a listopadu objevuje se spousta hub. *Vel.*

Dr. JAR. KLIKA, **Contribution à la connaissance de la flore mycologique de la Bulgarie. II.** — Acta bohem. vol. VIII (1929). — Jest druhá část seznamu (viz první z roku 1926) hub (Imperfecti), jež sbíral a určil *FR. BUBÁK* na své cestě po Bulharsku roku 1907 a 1908. *Vel.*

NANNFELD J. A., **Dübenia *FR.*, eine verschollene Discomycetengattung.** Svensk Botanisk Tidskrift, Bd. XXIII, No. 3, 1928, pag. 316-322.

Rod *Dübenia* popsán byl *FRIESem* v Summa Vegetabilium Scandinaviae, kde na str. 356 zařazuje jej mezi Discomycety do Helvellaceí mezi rody *Chlorosplenium FR.* a *Pilopeza BERK.* Řadí sem druhy *D. coccinea FR.*, *D. rufa FR.* a *D. carnea FR.* Rod tento uvádí pouze *SACCARDO* v Sylloge Fungorum, jinak zapadl bez ozvěny. Autor zkoumal originální exsiccáty dvou prvních druhů v herbáři *FRIESeově*. Exsiccát třetího druhu chybí. Zkoumáním prvního druhu zjistil, že jest asi totožný s mladým stadiem druhu *Nectria verrucosa (SCHW.) SACC.* Druhý druh jest totožný s *Briardia purpurascens REHM.* Autor přiznává rodovou prioritu *FRIESovi* a zove jej proto *Dübenia purpurascens (REHM) NANN.* n. comb. O třetím druhu, *FRIESem* sem zařazovaném, nelze říci nic bližšího, protože originální exemplář chybí a mikroskopická analysa v popisu chybí. *Pilát*

PICBAUER R. Dr., **Addenda ad floram Čechoslovakiae mykologicam, IV.** Sborník vys. školy zemědělské v Brně, Sign. D. 13, pag. 1-28. Brno 1929.

Autor publikuje nové nálezy moravských hub, převážně mikromycetů, které sbíral v posledních letech. Celkem uvádí 78 druhů pro Moravu nových. Rovněž popisuje některé druhy nové a sice *Rhabdospora primulae PIC.*, kterou sbíral na odumřelých stvolech Primula officinalis v Kotlině na Jeseníku a *Ramularia lappulae PIC.*, cizopasící na živých listech Lappula echinata *GIL.* na stráni Kameného Kopce u Nového Lískovce nedaleko Brna. Rovněž zaznamenává dvě nové variety a sice *Fusarium sclerodermatis OUD.* var. *lycoperdonis PIC* a *Phoma veronicae ROUM.* var. *veronicae teucrii PIC.* *Pilát.*

PICBAUER RICH. Dr., **Additamentum ad floram Jugoslaviae mycologicam.** - Glasnik zemalskoj Muzeja u Bosni i Herzegovini, XLI, pag. 29-34. Sarajevo 1929.

Autor podává ve svém příspěvku zprávu o houbách, které mu zaslal k určení z Bosny a Hezegoviny jednak *K. MALÝ*, jednak, hlavně z Dalmacie, *V. LOSCHNIGG*. Nejzajímavější houbou jest nový druh z rodu *Gymnosporangium*, kterou autor popisuje jako *Gymnosporangium Malyi PICBAUER* sp. n. Tento druh cizopasí na plodech a větvích, řidčeji i listech, hlohu *(Crataegus monogyna)*. *MALÝ* sbíral jej na hoře Igman u Hrasnice ve výšce ca 6400 m. *LOSCHNIGC* pozoroval jej také u Studenkoviči pod horou Trebević. - Druh tento náleží do příbuzenstva *Gymnosporangium clavariaeforme (JACQU.) RIESS.*, jest však rozdílné jednak délkou, jednak zbarvením pseudoperidie. Rovněž jeví určité vztahy k severoamerickémn druhu *Gymnosporangium clavipes CKE. et PECK.*, od něhož liší se aecidiosporami nahnědlými a pseudoperidiálními buňkami čárkovitými. *Pilát.*

KONRAD-MAUBLANC, **Icones selectae fungorum.** Fasc. 5. Paris, P. Lechevalier 1929.

Vyšel již pátý svazek této široce založené francouzké ikonografie, obsahující 52 tabulí. Vyobrazeny jsou po většině zástupci Agaricineí z rodů *Amanita*, *Lepiota*, *Pluteus*, *Coprinus*, *Psathyrella*, *Hypholoma*, *Psilocybe*, *Panaeolus*, *Stropharia*, *Pholiota*, *Hebeloma*, *Inocybe*, *Cornarius*, *Lepiota* a j. Ke každé tabulce přidána je jako v předchozích svazcích diagnosa houby s podrobnou synonymikou. *Cejp.*

GRAFICKÉ ZÁVODY V. & A. JANATA V NOVÉM BYDŽOVĚ